Ой нічка то тиха, ой нічка то мила!..
Зорниця в зорницю по небі світила,
А я си при мурі на лавочку сів
Та й оком сльозавим докола повів.

І хто ж мені того на світі закаже,
Як сонце загасне, як нічка наляже,
Аби я потиху на лаві не сів
Та й оком сльозавим докола не вів?

Ой сиджу я, сиджу, на палаш приперся,
Мантра ми широка — полами утерся.
Аж виджу — при мені хтось близенько став,
Та й плакав зо мною, зо мною думав.

То брат мій, товариш — о, щиро мня любить! —
Та й каже до мене — не каже, голубить:
"Чого ж ти, мій друже, на лавиці сів
Та й оком сльозавим докола повів?"

"О брате мій, брате, як можеш питати,
Чого ми боліти, чого ми думати?
Вшак знаєш, що-м козак, вшак знаєш, що-м пан,
А люди всадили на мене кайдани".

І брат не говорить, і місяць не гріє,
І серденько тужить, і серденько мліє...
О бідна головко, де діну біду!..
Хіба я поволі до хати піду.